

KRÚDY ÚJ KIADÁSBAN!

Krúdy Gyula az az író, akinek könyvtárnyi művét a rezignáció, sőt a nosztalgia hatja át, aki — a társadalmilag elbukó, lehanyagló magyar kisenemesség fiaként — a mulandóság, a „magyar alkony” írója. Jövendőt építő korunkban mégsem szabad elvetnünk a „fáradt szívnek keserves termését”, — mint a Vörös Postakocsi előszavában nevezi saját írásait —, sőt nagy buzgalommal kell felkutatnunk és elolvasnunk, amit e társadalmi élmény híján való, kiábrándult nagy magyar realista a századvég és a századelő magyar világáról feljegyzett. Nemcsak azért, mert regényeibe, még a legköltőibb és legábrándosabb tárgykörükbe is példátlan gazdagsággal szötte bele a kor konkrét értelemben vett adatait, hanem mert Mikszáthon kívül egyetlen írónknál sem érezhető jobban, hogy „jönnie kell valami jobbnak, egészségesebbnek, boldogítóbbnak!” Örülünk hát, hogy a Hungária-kiadó új, valóban méltó köntösben hozta ki Krúdy legszebb regényét, az Alvinczi Eduárd és Rezeda Kázmér kalandjait regélő „Vörös Postakocsi”-t és az „*Aranykézutcai szép napok*” mako-nyos novelláit. *Győry Miklós* — mindkét címlap és a „Vörös Postakocsi” rajzainak műve —, szép munkát végzett, a „Civilizátor” illusztrálása óta legjobb könyv-illusztrátoraink között tartják őt számon. De különösen örültünk *Major Henrik* — Krúdy szerint: „Sicu” — 1916-ban készült kis rajzainak láttán, melyek páratlan kongenialitással fejezik ki a boldogtalan Rozáli, a hetyke Emléki és a méla Szénfi (alias Sneider!) furcsa árnyvilágát...